

kelné őket, csak ez az utolsó utazás. Bár még csövek, injekciós tűk, síró rokonok marasztalják, a kémiai folyamatok még idekötik, a lélek azonban már szökésben van. Vajon rajtakapható-e, hogy mikor surran ki a testből? Vajon miért hagyja itt a formáját? Talán menekül. Hiszen a halál belül van, az élet pedig kívül.

Csak egy kis tavaszi zakó volt rajta, amikor hajnaltájt kioldalgott a kórház épületéből az ő kedves ködös városába. Reszketett. Ez az épület látta őt megszületni, s most azt az asszonyt meghalni, aki őt a világra hozta. Olyan üres lett minden. Csak a köd volt, semmi más. Fuldokolt a fájdalomtól.

Aztán néhány perc múlva látta magát az ablakból, amint lehajtott fejjel baktat elő a hófehér halotti lepelként szétterülő masszából, s csak ő tudta, hogy ott ég a kezén anyja arcáról letörölt utolsó könnycseppje.

LACKFI JÁNOS

Nocturne

Káldy Sárának

*A mi utcánkban szól a zongora,
Szitál a hangoknak finom pora.*

*A zongorista bajuszos szegény,
És mindehhez lány, nem pedig legény.*

*Esténként játszik, lentről nézem őt,
A zongorázáskor megszépült.*

*És felderül az utca vén köve,
Önti a fényt, mint izzó öntöde!*

*Iszom e látvány szeszét, én mohó,
Forrong a bensőm, felhevült kohó!*

*És egy napon jővén hazafele,
Messziről megcsapott az a zene,*

*Készülődtem belesni ablakán,
Hogy szépiül meg a bajuszos leány,*

*Ám láttam, hogy a lámpa fénykörén
Ablak alatt andalgva... állok... én!*

*Hátra is néztem, vajon nem jön-e
Utánam az én-lények özöne,*

*Mint fáradt, bús had, század katona,
Állomáshelyre nem érve soha,*

*Hogy bekopogjon, s míg még szép a lány,
Feleségül vegye egyik talán...*

*De nem jött senki, s íme (ég velem!),
A lámpakörben is már hűlt helyem!*

*Azóta szépség s csúnyaság között
A szakadatlan billegés örök.*

Tetszhalál

Lévai Halmarának

*Mikor beléptem a házba,
Rám tört az ujjongás láza:
Itthon vagyok!
Összeszorult szív és torok.*

*Ahogy álltam zaklatottan,
Belső hangom sem hallottam:
Iszonyatos,
Hogy fecseg az ingatlanos!*

*Ez a nyálát addig verte,
Míg ki nem küldtem a kertbe.
Kell a magány!
Úgy üzlet is lehet talán.*

*Tűnt életek por-illatja,
Zsalugáter, ó parketta...
Mert oszlopok
Köré repkény csimpaszkodott.*

*Hívott ez a tetszhalott ház,
Pótolni, mit romlás szétráz:
Célnak nemes,
Főként ha más nincs már, csak ez.*